

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Annie O'Neil
Római meglepetés

Susan Carlisle
Felsőbb utasításra

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Annie O'Neil, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti cím: *A Family Made in Rome* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: Windberg Donatella

© Harlequin Books S.A., 2013 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti cím: *The Wallflower's Secret* (NYC Angels 8/4)

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás (első megjelenés: 2015)

• Fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 782–783. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-183-9

A Szívhang a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Annie O'Neil

Római meglepetés

1. FEJEZET

– Megérkeztünk.

Leon a szájával megérintette Lizzy nyakát. Ismerős érintése és enyhe akcentussal szóló hangja olyan bizsergést váltott ki az idegszálaiban, mint a szilveszteri tűzijáték New York felett, ahonnan épp megszöktek.

Veszélyes. Izgalmas. És elég erős ahhoz, hogy ezer emléket idézzon fel, melyeket Lizzy az utolsó találkozásuk óta a lehető legjobban elzárt valahol egy sötét sarokban.

Most újra megpróbálta félresöpörni ezeket az emlékeket, mert mindenképpen hinni akarta, hogy a múlt nem számít. Bár Leon az egyetlen férfi, akit valaha szeretett, ezt semmiképpen sem szabad bevallania neki – mert akkor azonnal visszamenekül Rómába.

Utoljára öt évvel ezelőtt keresztezték egymást az útjaik. Aligha meglepő, hiszen Lizzy Sydneyben dolgozott, Leon pedig Rómában. Sem szakmai, sem magánéleti szempontból soha többé nem voltak olyan szoros kapcsolatban, mint akkor New Yorkban, sebészasszisztensi idejük alatt.

Egyetlen e-mail sem volt, sem egyetlen telefonhívás, sem egyetlen üzenet. Semmi.

Lizzy mégis elég jól ismerte őt. Egy szerelmi vallomás azonnal megakadályozná, ami a szállodai szoba ajtaja mögött történni fog. De ő be akart menni abba a szobába. Leont akarta.

Ujjhegyeivel Leon megérintette meztelen vállát, s ő elfojtott egy sóhajt. Az összes orvoskongresszus közül pont ezen kellett Leonnak megjelennie! Amikor végigsimított a karján, a a forróság még tovább fokozódott az ölében. Az érintés azonban véletlen volt: Leon a kulcskártyát kereste a zsebében.

Amit korábban Leon iránt érzett, ugyanaz volt, mint most. Intenzív, ösztönös vonzalom. Az egyetlen különbség, hogy legutóbb két évet töltöttek együtt, míg ezúttal csak egyetlen éjszakát fognak.

Lizzy teste ugyanolyan erősen reagált rá, mint első találkozásukkor. Úgy repültek a szikrák, mintha a közbeeső hét év meg sem történt volna.

A New York-i időszak után Lizzy a szíve egy titkos zugában mindig hitt benne, hogy kapcsolatukból talán nagy szerelem lett volna, ha adtak volna neki egy igazi esélyt.

Valójában ő is ugyanúgy félt a kötődéstől, mint Leon, bár soha nem árulta el neki az okát. Miért terhelne valakit a szerencsétlen gyerekkorával, ha a kapcsolatuk elsősorban azon alapult, hogy együtt hódítsák meg a magzati sebészet világát?

De most a hivatásuk ide vezette őket, a szakterületük legfontosabb kongresszusára. És újra vonzódnak egymáshoz. Ő azonban nem fogja hagyni, hogy egy éjszaka Leonnal lerombolja az önbecsülését. Évekig szemrehányást tett magának, amiért akkoriban beleszeretett. Ma éjjel bebizonyítja magának, hogy a kapcsolat köztük pusztán fizikai természetű.

Tekintete a hotelszoba ajtajára tévedt. *Nászutaslakosztály.*

Leon látta, ahogy elolvassa az aranyszínű feliratot. Összenéztek, és Lizzyt folyékony tűzként hatotta át a férfi pillantása. Régóta nem érezte így magát.

– Szintlépés – jegyezte meg ironikusan.

Leon vállat vont. Felemelte Lizzy állát, hogy megcsókolja, de ő mosolyogva eltolta magától. Úgy tervezte, hogy megajándékozza magát egy tökéletes, szenvedélyes éjszakával, aztán egyszer s mindenkorra maga mögött hagyja ezt az egészet.

Erotikus borzongás futott végig rajta, amikor Leon végigsimított a derekán. Halkan felsóhajtott. Ismét találkozott a tekintetük, s míg Leon tovább kereste a kulcskártyáját, Lizzy kihasználta az alkalmat, hogy alaposan megnézzze. A szíve nagyokat dobban, de aztán bekapcsolt a józan esze. Ez nem visszatérés egy viszonzatlan szerelemhez: arról van szó, hogy végleg lezárja.

Na igen: és vágyról...

Lizzy a zárt ajtóra nézett, aztán Leonra pillantott volna. A férfi szemében felismerte a vágyat, a

szenvedélyt, mely ugyanolyan intenzív volt, mint a szerelem, amely őt annyi éven át fogva tartotta.

Ezért nem érdekelték más férfiak az elmúlt években. Bár soha nem ismerte volna be, a pillanat, amikor Leon öt évvel ezelőtt megfordult és elment, olyan volt, mintha kitépték volna a szívét. Az ő hibája volt: azt hitte, az érzéseket egyszerűen be- és kikapcsolhatja az ember. Abba a csekély reménybe kapaszkodott, hogy Leon megkéri, menjen vele Rómába.

Most itt vannak, öt évvel később: egy kicsit idősebbek, egy kicsit okosabbak. Lizzy karriert épített, remek állása volt magzati sebészként, szakterülete egyik legjobbjának számított. Leon pedig éppen átvette a legnevesebb római gyermekkorház prenatális osztályának vezetését.

Még vonzóbb volt, mint ahogy emlékezett rá.

Sötét, hullámos haja még mindig a homlokába hullott, és hátul a gallérjáig ért. Nem volt olyan fekete, mint sok rómaié, mivel az apja dán volt. A szeme azonban teljesen olasz volt, sötét, mint az erős eszpresszó. Harminchét évesen még mindig fiatalnak és életerősnek tűnt, de megvolt benne az a kisugárzás is, amit Lizzy apja az „igazi férfiaknak” tulajdonított. Olyan férfiaknak, akik kezükben tartják a gyepelőt, és megmondják a nőknek, mit akarnak tőlük, és mit nem.

Leon végül elővette a kártyáját, aztán fél lépést tett Lizzy felé. Kezét a csípőjére téve kérdően nézett rá.

– Biztos vagy benne? Nem muszáj megtennünk.

Válasz helyett Lizzy elvette tőle a kulcskártyát, és mielőtt meggondolhatta volna magát, az elektronikus zárhoz tartotta. Zöld fény gyulladt, az ajtó kattánva kinyílt.

Mosoly játszott Leon ajkán. Mindig is tetszett neki, amikor Lizzy vette át az irányítást.

Igen, Lizzy akarta őt. Már öt éve.

A huszadik emeleti szobából Manhattan fényei csillagtengerként ragyogtak. Míg Lizzy úgy tett, mintha a kilátás érdekelné, Leon mögötte állt. Valójában Lizzy az ablakon tükröződő alakját nézte. Ma éjjel meg akart szabadulni a sötét szellemtől, amely már túl régóta kísértette.

Megborzongott, amikor Leon gyengéden félrehúzta vállig érő haját, hogy pihekönnyű, érzéki csókokkal borítsa nyakát. Lizzy érezte ajkait a vállán, a ruhája keskeny pántján. Leon egyetlen gyors mozdulattal lecsúsztotta mindkét pántot, a ruha a földre hullott. Rögtön utána a bőrük egymáshoz ért, légzésük felgyorsult, a csókok pedig olyan intenzívek és falánkók lettek, hogy az egész világ eltűnt körülöttük.

Igen, ez a helyes döntés. Ebben a pillanatban csak Leon számított. Amikor eljön a reggel, felkel, búcsúcsókot ad neki, és elbúcsúzik a férfitől, aki sokkal tovább birtokolta a szívét, mint amennyit megérdemelt.

2. FEJEZET

– Dottore Cassanetti?

Leon, aki már egy ideje egy magzati szívultrahang-felvételt nézett, röviden pislogott. Aztán ránézett a nővére, aki láthatóan már jó ideje próbálta felhívni magára a figyelmét.

Megérintette a képernyőt.

– Nehéz eset, Constanza.

A magzati sebészet soha nem volt egyszerű, de egy huszonhat hetes magzat szívűtése az anyaméhben annyira megnövelte a nehézségi fokot, hogy csak kevés szakember tudott ezzel megbirkózni. Leon egy volt közülük. Az egyetlen másik sebész, akiben megbízott, a világ másik végén élt.

Ismét megjelent előtte, ahogy oly sokszor azóta, hogy visszatért New Yorkból. Szalmaszínű tincsek, virágos parfümillat...

Elszántan megköszörülte a torkát, és kényszerítette magát, hogy koncentráljon. Az a nap, amikor átvette a szülészeti osztály vezetését, élete egyik legbüszkébb pillanata volt. Mi lehetne jobb, mint egy kiváló orvosi csapatot irányítani, amely segít az anyáknak és születendő babáiknak, hogy teljes, egészséges életet éljenek?

Hogy legyen valakid, akivel ezt megoszthatod?

Gyorsan elhessegette a gondolatot. A párkapcsolatok nem neki valók.

Nos, talán ez nem teljesen igaz. A találkozás Lizzyvel számtalan kérdést vetett fel benne, melyek kitartóan kísértették, és megkérdőjelezték eddigi életfilozófiáját.

Dolgozz keményen, és játssz a saját felelősségedre.

A New York-i rezidensi időszakot leszámítva mindig ezt tartotta szem előtt. Ez volt az egyetlen módja, hogy elkerülje a fájdalmat, amelyet anyjának kellett elviselnie, amikor apja közel harminc évvel ezelőtt elhagyta őket.

Egyszer Dániába küldték, hogy vele töltsse a nyarat. Apja azonban világosan tudatta vele, hogy nem tekinti a család tagjának. Valójában alig vett tudomást a jelenlétéről, még egyetlen mosollyal sem.

Azután Leon soha többé nem tért vissza Dániába, és ugyanazzal a sebészi pontossággal vágta ki életéből ennek a látogatásnak a fájdalmas élményét, amelyet nap mint nap alkalmazott. Tisztán, rendesen és véglegesen.

Ezért volt az a híre, hogy olyan területekre is elmerészkedik, ahova más sebészek haboztak. Olyan beavatkozásokat hajtott végre, amelyekről más kardiológusok csak beszámolókat olvastak. A New York-i útja óta azonban ő volt az egyetlen magzati sebész, aki azzal töltötte a szabadidejét, hogy egy olyan nőről álmodozott, akit valószínűleg soha többé nem fog látni.

Lizzy Beckley.

Azon az éjszakán Lizzy tele volt szenvedéllyel, akárcsak ő. Még soha nem érezte magát ennyire szorosan összekapcsolódva egy másik emberrel.

De ébredéskor már egyedül volt. Olyan hevesen érezte Lizzy távollétének fájdalmát, hogy azóta is csak nehezen tudott mélyen lélegezni.

Constanza türelmetlenül dobolt ujaival a csípőjén.

Leon utoljára pillantott az EKG-ra. Egy gyerek jövője függ a koncentrációképességétől. Abba kell hagynia az álmodozást. Nem tesz jót neki, ráadásul Lizzy világosan kifejezte, hogy tovább éli az életét. Ezt tiszteletben kell tartania, még ha az örületbe kergeti is.

– Velem tudna jönni a radiológiára? – ismételte meg Constanza. – Dr. Lombardi várja önt.

Giovanni Lombardi az egyik legjobb sebész volt, akivel Leon valaha együtt dolgozott. Négy éve özvegy kollégájának volt egy aranyos kislánya, akiért az egész kórház odavolt, de persze leginkább Giovanni, akinek az élete gyakorlatilag körülötte és a munkája körül forgott.

– Sì, persze. *Scusi*, Constanza. Én... – Határozatlan kézmozdulatot tett, mire a nővér felhúzta a szemöldökét.

Az elmúlt néhány hétben gyakrabban látta ezt a reakciót kollégáinál. Pedig minden figyelmére szüksége volt, főleg az új eset miatt, amit Giovanni meg akart vele beszélni.

Egy órával később áradt az ereiben az adrenalin, és az elméje kristálytisztá volt. Giovanni egyedülálló lehetőséget kínált neki: magzati műtétet egy sziámi ikerpáron. A lehetséges komplikációk listája végtelen volt, de Leon összeállíthatta a saját orvosi csapatát, hogy minden zökkenőmentesen menjen. Lehetősége nyílt, hogy segítsen két kislánynak egészséges, normális és remélhetőleg boldog életet élni.

Gabriella Bianchi, az anya, huszonnyolc éves volt, és az ötödik hónapban járt. Nemrég házasodtak össze, ez volt az első terhessége. Félt, de mivel egy svájci orvos, akiben megbízott, ide küldte, ő és a férje remélték, hogy kislányaik túlélik a nagy beavatkozást. A férjnek egy közeli kórházi apartmanban kellett laknia, míg Gabriella megfigyelés céljából a St. Nicolino kórházban maradt.

Leon ismét elmélyült a bonyolult esetleírásban.

Amikor felnézett, Giovanniéval találkozott a tekintete.

– Biztos vagy benne, hogy megbirkózol vele?

– Teljesen biztos.

– A világon eddig csak kevés kórház próbált ilyet.

Leon nevetett.

– És ettől én megijedek?

– Nem. – Giovanni megdörzsölte a nyakát. – Csak azt akarom, hogy maximálisan erre az esetre koncentrálj. Te is pontosan tudod, hogy sokkal nehezebb lesz, mint amire a dokumentumok utalnak.

Leon bólintott.

– Tisztában vagyok vele, de eddig még soha nem aggódtál a koncentrációm miatt.

– Mert nem is volt rá szükség.

Leon dühösen hátratolta a székét.

– Az én műtőmben még egyetlen hiba sem történt.

– Tudom, de mostanában valahogy mintha... – Giovanni elhallgatott.

Leon kihúzta magát.

– Ki vele!

Giovanni végigsimított ujjával az asztalon.

– Amióta visszajöttél New Yorkból, nem érzem azt a tipikus Cassanetti-energiát, ami azt sugná, hogy te és a csapatod képesek lesztek olyan területekre merészkedni, ahol még egyetlen gyerekorvász sem járt. Ez nem kritika. A munkád mindig kifogástalan volt. De van itt valami, amit nem tudok pontosan megnevezni.

– Tényleg?

Giovanni olyan pillantást vetett rá, amelyből kiderült, hogy pontosan tudja, mi a probléma. És igaza volt.

A probléma nőnemű volt: 165 centi magas, selymes szőke hajjal, finom bőrrel és olyan elmével, amely a legtöbb emberét felülmúlta. Nem is beszélve a kiemelkedő sebészi képességeiről. Leon azonban nem volt olyan hangulatban, hogy erről beszéljen.

Giovanni visszatolta hozzá az aktákat, és felállt.

– Csak azt akarom mondani, hogy ha van valami a magánéletedben, ami zavar a koncentrációban, hozd rendbe vagy tedd félre, amíg ez az eset le nem zárul. A következő három hónapban az életed kizárólag a Bianchi ikrek körül fog forogni. Ha akarod.

– Mindenképpen – válaszolta Leon habozás nélkül.

– Jó. – Giovanni kezét rázott vele. – Tudom, hogy összeállítasz egy csapatot, amivel meg lehet menteni ezeknek a lányoknak az életét.

Ekkor Leonnak támadt egy ötlete. Talán örültség, de miért ne?

– Bárkit hívhatok?

Giovanni bólintott.

– Ez nagyon fontos eset a kórháznak.

Leon látszólag közömbös arcot öltött.

– Hallottál már dr. Elizabeth Beckleyről?

Giovanni kinézett az ablakon, ahol a lemenő téli nap megvilágította a folyó túloldalán fekvő Vatikánvárosot.

– Gondolom, prenatális kardiológus. Angol?

– Ausztrál. Az egyik legjobb. Szakterülete a prenatális kardiológia, de sok más magzati műtétet is végzett már. Szeretném, ha ő is velünk lenne.

– A balszívfél-műtétnél? Remek.

– Nem, a terhesség hátralévő részére.

Jó okok szóltak emellett, de nagyon drága lenne.

Giovanninak felszaladt a szemöldöke.

– Nincs senki a közelben?

– Együtt töltöttük a rezidensi időnket New Yorkban – válaszolta Leon.

Giovanni értőn bólintott.

– Hozd a megfelelő kérelmeket, és megoldjuk.

Leon máris érezte, ahogy egész szervezetét újra lendületbe hozza a Cassanetti-energia.

3. FEJEZET

Egy mosolygós arc.

Lizzy megrázta a tesztcsíkot. A mosolygós arc ott maradt.

Hirtelen a jövője ezerszer bonyolultabbá vált, mint három perccel ezelőtt. Homlokát a kórházi mosdó hideg csempéjéhez nyomta, és megpróbálta csillapítani belső zűrzavarát.

Terhes. Leon Cassanettitől.

Ó, *ne*. Leon zseniális, szenvedélyes, ambiciózus ember volt. Olyan, aki annyira elmerül a munkájában, mint semelyik más sebész, akivel valaha találkozott. De kapcsolatkerülő, nem akar gyereket, nem akar családot. És őt sem akarka.

És mégis...

Egy gondolatot nem tudott elhessegetni. *Ez az esélyed.*

Mélyen belül érezte a vágyat, hogy megadja egy gyereknek azt a gondtalan, szeretetteljes és ártatlan gyerekkort, amelyet ő maga soha nem élhetett meg. Egy jövőt tele lehetőségekkel és reményekkel. Persze néhány figyelmeztetéssel is, de nem olyanokkal, hogy annyira féljen a kapcsolatuktól, mint ő.

Természetesen értesíteni fogja a Leont, de egyértelműen tudatja vele, hogy sem ő, sem a gyerek nem fog beavatkozni az életébe. Csak azt akarta kérni tőle, hogy a gyerek majd kapcsolatba léphessen vele.

Először tette kezét védelmezőn a hasára. Elhatározta: mindent megtesz, hogy Leon Cassanetti soha ne bántsa a gyereket úgy, ahogyan őt bántotta – tudatosan vagy tudtán kívül.

Pár órával később az újszülött-intenzív osztályon egy ápoló telefonnal sietett felé.

– Magát keresik, munkaügy.

Nagyszerű, gondolta Lizzy. A „munka” a „nehéz eset” rövidítése volt, és ez azt jelentette, hogy legalább ideiglenesen elterelődik a figyelme arról, hogy hat hónap múlva gyereke születik.

– Olaszországban – suttogta neki derűsen az ápoló.

Remegő kézzel vette át a telefont.

– Lizzy?

Egész teste vibrált a feszültségtől, miközben hallgatta, ahogy Leon beszámol neki a szíami ikrekről, majd azt mondja, megtiszteltetés lenne számára, ha hajlandó lenne a következő három hónapra Rómába utazni hozzá.

– Persze.

Ennél többet nem tudott kinyögni. Nem a telefonba. Túl nagy volt a tét. A következő három hónapban egyszer és mindenkorra eldől, milyen élet vár a babájára.

Annak az egyetlen szenvedélyes New York-i éjszakának tulajdonképpen arra kellett volna szolgálnia, hogy végleg lezárja a Leon Cassanetti-fejezetet. De most minden megváltozott.

Lizzy elszántan kiegyenesedett. Leon valószínűleg csak pár méterre volt tőle, miközben ő a St. Nicolino kórház női mosdójában a tükörképét bámulta. Hogy a fenébe keveredett ebbe? Pont annak a két embernek, akik a világon a legkevésbé alkalmasak arra, hogy gyerekeik legyenek, babája fog születni.

Megpróbált vidám mosolyt erőltetni az arcára, de bármennyire is gyakorolta a szavakat, attól még nem lett könnyebb. Végül összeszedte magát, és kilépett a folyosóra. Pár pillanat múlva Leon rendelőjének ajtajánál állt, vadul kalapáló szívvel.

Leon a táblagépébe merült. A rendelőjében több képernyő, két elegáns, de kényelmesnek tűnő bőrszék és természetesen egy menő eszpresszógép volt, de egyébként alig valami más.

A haja valamivel hosszabbnak tűnt, mint legutóbbi találkozásukkor, és a borostája is jól látható volt. Úgy tűnt, szilveszterkor a kulturáltabb változatával találkozott.